

Sygn. akt V U 269/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 lipca 2013 roku

Sąd Okręgowy w Białymstoku

V Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Elżbieta Krupińska

Protokolant: Anna Matwiejuk

po rozpoznaniu w dniu 18 lipca 2013 roku w Białymstoku

na rozprawie

sprawy B. S.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B.

o przywrócenie renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową

na skutek odwołania B. S.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B.

z dnia 29 stycznia 2013 roku Nr (...)

I. Zmienia zaskarżoną decyzję i przywraca B. S. prawo do stałej renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową poczynając od 01 stycznia 2013 roku.

II. Orzeka, iż organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji.

Sygn. akt VU 269/13

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. decyzją z 29 stycznia 2013r. odmówił B. S. przywrócenia renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową, która ustała w dniu 31 grudnia 2012r. na podstawie ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2009r., Nr 153, poz.1227 ze zm.) oraz art. 17 ust. 4 ustawy z dnia 30 października 2002r.

o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz.U. z 2009r., Nr 167, poz.1322 ze zm.). W uzasadnieniu decyzji wskazano, iż w wyniku badania lekarskiego Komisja Lekarska ZUS orzeczeniem z 24 stycznia 2013r. nie uznała B. S. za niezdolnego do pracy w związku z chorobą zawodową.

Odwołanie od powyższej decyzji wniósł B. S.. Wskazywał, że jego stan zdrowia nie uległ poprawie w stosunku do tego, który istniał w grudniu 2011r. kiedy przyznano jemu rentę w związku z chorobą zawodową. Wnosił o zmianę decyzji i przyznanie świadczenia.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych w odpowiedzi na odwołanie wnosił o jego oddalenie.

Sąd Okręgowy ustalił i zważył, co następuje;

Odwołanie jest nieuzasadnione, dlatego zaskarżona decyzja podlegała zmianie.

Poza sporem pozostaje fakt stwierdzenia choroby zawodowej narządu głosu B. S. na podstawie decyzji Powiatowego Inspektora Sanitarnego z 11 października 2011r. (k.7 zał. akt ZUS).

Prawo do renty okresowej z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową przysługiwało B. S. okresie od 1 listopada 2011r. do 31 grudnia 2012r. (decyzja z 29 grudnia 2011r. w załączonych aktach ZUS).

Zgodnie z art. 6 ust.1 pkt 6 ustawy z dnia 30.10.2002r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz.U.

Nr 199, poz. 1673) ubezpieczonemu, który wskutek wypadku przy pracy lub choroby zawodowej stał się niezdolny do pracy przysługuje renta stała lub okresowa.

Art. 17 ust.1 powołanej powyżej ustawy przewiduje, że przy ustalaniu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, renty do szkoleniowej, renty rodzinnej i dodatku do renty rodzinnej dla sieroty zupełnej z tytułu ubezpieczenia wypadkowego, do ustalenia wysokości tych świadczeń oraz ich wypłaty stosuje się odpowiednio przepisy ustawy o emeryturach i rentach z FUS, z uwzględnieniem przepisów niniejszej ustawy. Zgodnie z ust. 4 prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy spowodowanej wypadkiem przy pracy lub chorobą zawodową, które ustało z powodu ustąpienia niezdolności do pracy, przywraca się w razie ponownego powstania tej niezdolności bez względu na okres, jaki upłynął pod ustania prawa do renty.

W przypadku B. S. kwestią sporną było ustalenie, czy w związku z rozpoznaną u niego chorobą zawodową w postaci niedowładu mięśni wewnętrznych krtani z wrzecionowatą niedomykalnością fonacyjną głośni i trwałą dysfonią oraz wtórnych zmian przerostowych fałdów głosowych jest on nadal częściowo lub całkowicie niezdolny do pracy, czy też odzyskał zdolność do pracy.

Definicja niezdolności do pracy zawarta jest w ustawie z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2009r., Nr 153, poz.1227).

Art.12 określa, że niezdolną do pracy w rozumieniu tej ustawy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu (ust.1). Całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy (ust.2), zaś częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji (ust.3).

W doktrynie przyjmuje się że brzmienie powyższej definicji uprawnia do stwierdzenia, że nawet nieodwracalne naruszenie sprawności organizmu nie będzie stanowiło podstawy do przyznania renty z tytułu niezdolności do pracy, jeśli istnieje możliwość odzyskania zdolności do pracy w wyniku przekwalifikowania zawodowego („Ustawa o emeryturach i rentach z FUS.Komentarz”, pod red. Kamila Antonowa, str.90). Dopiero zmiana zawodu w ramach posiadanych kwalifikacji i brak rokowania odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu się stanowią podstawę do przyznania renty z tytułu niezdolności do pracy (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25.11.1998r., II UKN 326/98, OSNAPiUS 2000/1/36).

Na okoliczność ustalenia, czy schorzenia występujące u B. S. spowodowały całkowitą lub częściową niezdolność do pracy Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego lekarza z zakresu otolaryngologii i foniatrii (k. 8 akt sądowych).

Biegły, po zapoznaniu się z dokumentacją lekarską zawartą w aktach i zbadaniu odwołującego rozpoznał dysfonię hipofunkcyjną (k.17 akt sądowych) i orzekł o dalszej częściowej, trwałej niezdolności do pracy nadal pozostającej w związku z rozpoznaną chorobą zawodową (k.17).

W uzasadnieniu swojego stanowiska biegły podkreślił, iż patologia narządu głosu odwołującego się profesora zwyczajnego (...) w B. jest nadal pod postacią nasilonych zmian czynnościowych jako niedowład mięśni wewnętrznych krtani z wrzecionowatą niedomykalnością fonacyjną głośni i trwałą dysfonią, oraz wtórnych zmian przerostowych fałdów głosowych. Stałe i długotrwałe przeciążenie wysiłkiem głosowym doprowadziło do powstania zmian chorobowych zawodowych narządu głosu odwołującego się.

Zmiany chorobowe narządu głosu nadal się utrzymują co potwierdził wywiad zebrany od badanego oraz wyniki wielokrotnie wykonywanych badań stroboskopowych krtani z badaniem akustycznym głosu, badanie kimograficzne krtani potwierdzające istnienie zmian chorobowych zawodowych, oraz badanie wzornikowe wykonane przez biegłą sądową z zakresu foniatry. Rozpoznanie zmiany chorobowe nie poddają się leczeniu.

Zdaniem biegłego charakter objawów, stopień ich nasilenia powodujący w znacznym stopniu utratę zdolności do pracy zarobkowej zgodnej z posiadanymi kwalifikacjami, bezpośredni związek z wykonywanym zawodem, wieloletni okres ich trwania, brak szans na wyleczenie, dokumentacja z leczenia, oraz wyniki badań 3 różnych specjalistów foniatrów, potwierdzają istnienie schorzenia zawodowego narządu głosu, co uzasadnia orzeczenie częściowej, trwałej niezdolności do pracy zarobkowej w związku z chorobą zawodową – k. 17, opinia biegłego. Biegły nie stwierdził poprawy stanu zdrowia.

Organ rentowy nie kwestionował opinii biegłej – k. 31, protokół rozprawy.

Sąd uznał opinię biegłej za wnikliwą i stanowiącą podstawę wyrokowania. Biegły analizował wywiad zawodowy, ocenił kwalifikacje odwołującego i wykonywane czynności oraz stan zdrowia będący skutkiem choroby zawodowej.

Sąd podzielił ocenę i stanowisko biegłej.

Mając na uwadze powyższe okoliczności należało uznać wnioskodawcę za nadal trwale, częściowo niezdolnego do pracy w związku z chorobą zawodową i przywrócić mu prawo do renty poczynając od 1 stycznia 2013r.

Z tych wszystkich powodów Sąd zmienił zaskarżoną decyzję na podstawie art.477¹⁴ § 2 kpc.

Poza tym Sąd Okręgowy przyjął, że organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji.

Zgodnie z art. 118 ust. 1a ustawy z dnia 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w razie ustalenia prawa do świadczenia lub jego wysokości orzeczeniem organu odwoławczego za dzień wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji uważa się również dzień wpływu prawomocnego orzeczenia organu odwoławczego, jeżeli organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji. Organ odwoławczy, wydając orzeczenie, stwierdza odpowiedzialność organu rentowego.

Należy podkreślić, że materiał dowodowy był niewystarczający do rozstrzygnięcia sprawy. Przepisy regulujące postępowanie w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych przed Sądem stwarzają większe możliwości dowodowe (art. 477⁸ kpc i nast.) oraz nie zawierają ograniczeń w stosunku do regulacji ogólnej postępowania dowodowego (art. 235-309 kpc).

Sąd po wykorzystaniu możliwości dowodowych dopuścił dowód z opinii biegłych i na tej podstawie ustalił ostatecznie sporne okoliczności uznając, że w tych okolicznościach odwołanie było uzasadnione.